

mintha csak előre látott volna dolgokat, és milyen igazsá lett! nem tudom, láthatom-e még egyszer a sírját, és nem tudom, láthatlak-e még egyszer az élethen léged és a gyerekeket, zuleika a testvéreként emlegeti őket, és nagyon fáj a szíve, hogy nem jönnek velünk, talán neki is könnyebb lenne velük ott az idegenben, ahol azt sem tudjuk, hogyan fogadnak majd minket, dragan és én is, mindig úgy gondoltunk danilóra és a kis salimra (turista gariga), mintha a sajátunk lennének, kérlek, csókold meg őket helyettünk is, és vigyázz rájuk nagyon, drága húgom, a mihamarábbi visszintézés reményében gondolok rád, hábikára és a te menonodra, szerető testvéred, jasztra, utóirat: dragan megkapta a behívóját, őt már nem engednék át a határon, nagyon fog hiányozni, hiszen soha nem tudtam jobban, mint most, mennyire szeretem, de hiába fáj, tudom, hogy itthon kell maradnia, most látom, hogy könnyeim összepötytyözték a levelet, remélem, hogy majd ha megöregszünk, ezeken a kövér tintamalacokon még sokat nevelhetünk, emlékezz rám, kicsim, a te nővérkédd, jasztra, anya miután este vacsora után felolvasta a levelet, százszor is átforgatta a levelet, ezerszer helenézett a borítékba, de a címet nem találta meg benne sehol,

Sajó László

PÁL EL NEM KÜLDÖTT LEVELEI

Mint éjjel a tolvaj

(1 Tessz 5,2)

Tudom, itthon vagyok, óvatosan nyitom az ajtót.
Fényért virrasztó dolgok foszforeszkáló derengésében álllok.
Fölszálló álmok hajnali kódében.
Kagylóba, kádba, tartályba csöpögő vizeknél.
Csésze alján tükröződöm.
Csempéhe árnyam beleég.
Magukban morzézó csövek viszik híremet.
Az óra másképpen ketyeg, mióta figyelem.
Közvetlen közlőről arcomba bámulok – nem ébredek föl.
Hajamba petéznek a sötétség rovarai.
Kicsit félrehajtom a függönyt – az utcán mindenki mozdulatlan engem néz.
Isten – gondoltam, mielőtt szemem magamra csuktam.
A mennyezetről hulldogáló mézszhen
nyomtalan hagyom el a házat, észrevétlen.

Vigasztaljátok tehát egymást ezzel a tanítással!

(1 Tessz 4, 18)

anyaszült meztelen
valami motyója mindenkinek lesz
alma, zsák krumpli, zacskó cukor
zsiroskenyéren csúszkáló paprika
zsemle-re tapadt szalvétadarabon a minta
részlete, marokban szorongatott
dobozgyufa, toboz, elmorzsolt levél
a *kinevelavégén* elveszettek hitt figurája
maiújság, kulcsomó, zsebszótár
vödörhen rozsdává ülepedett víz
váltás fehérenmú, fogkefe, fogkrém
gyűrött menetjegy, csupasz titkosfiók
keréktelen, ölben hozott gyerekkocsi
kilótykölődött akvárium
szívhezszorított szederbefűt
a *zöld* különböző árnyalatainak szabatos leírása
egész életen át fogalmazott, most szorongva
ismételgetett felelet bármely kérdésre
kitekintés egy bizonyos ablakon
anyánk neve, az uralkodó széljárás
valamely napon, krétapor, emberek
elrendeződése egy pályaudvaron
hiányos sakk-készlet
szabadon engedése a sírásnak
fényképek a szívautomaták nyílásaiban
szájszögletben mosolyalbum
félpár cipő, szakadt strandpapucs
matracból kibújó gyűrűsféregrugók
hamutartóban forgószelel
név, mellyel magunkat szólongatjuk a sötétben
reklámszatyrokkal tömött reklámszatyor
valamire majd csak jó karat
fésű fogai közül kikapart kosz
időig hurcolt hintaló
vákuumsomagolású bűnök bűzlenek a jólevegőn
fölgült mosatlanok éghekiáltó gúlája
rakjatok le mindent a jobbján
ti pedig a balján álljatok egykupacba

A TÉKOZLÓ FIÚ

„annak a bizonyos délutánnak, amikor ez a most már nyolcvanéves halott néves gyerek volt, és a nagymamától kapott egy baracklekváros kenyeret, és olyan érdekesen befújta az ablakon a szél, és a függöny meglöbbent, és valaki azt mondta, hogy várjál csak, és kiöntötte véletlenül a vizet, és akkor nevettek – akkor ez egy furcsa hangulatú pillanat volt, mindenki sok ilyen pillanatot élt át, szóval erre azt mondjuk, látva, hogy az az ember már halott, hogy ennek az egésznek nem volt semmi értelme.”

(Kovács Gábor)

ahogy befúj az ablakon a szél
meglebbenek a hajdanvolt függönyök
kezemben cukros tejfölskenyér
fuldoklom magamkívül üvöltözők

mi történt amíg nem voltam itt
szél és függöny mi történik velem
mi fog történni holnapig holtamig
a kenyérhez kinek a könnyeit nyelem

leküldtek a pince végébe tejfölért
félelmében a patkány testembe szaladt
ő a hogrével már régen fölért
én nem találok a falat ezalatt

kifutok a házból fekszem fürt alá
szám szőlők nedvétől maszatos
levélrészbe bújok mindig rámtalál
egy idegen kézenfog hazához

úgyis megszökök nem nyitsz kaput
ha megjövök nem ismerlek már én sem
a tékozló fiú anyjába visszajut
görény a magavájta résen